

ΕΣΤΙΑ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΟΥ ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΠΡΟΣ ΕΝΙΣΧΥΣΙΝ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ

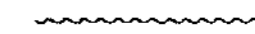

ΤΟΜΟΣ ΕΙΚΟΣΤΟΣ ΕΒΔΟΜΟΣ

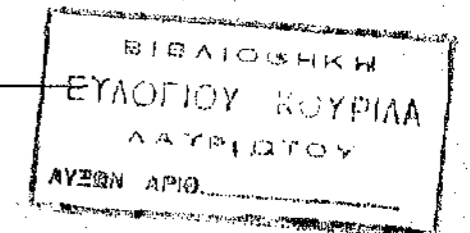

1889

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ-ΙΟΥΝΙΟΣ

ΤΙΜΑΤΑΙ ΔΡΑΧΜΑΣ 6. — ΔΕΔΕΜΕΝΟΣ ΔΡΑΧΜΑΣ 8.

ΑΘΗΝΗΣ

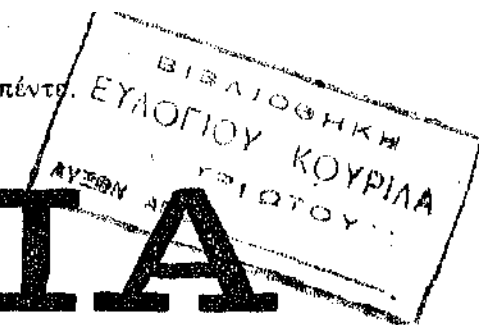
ΕΚΔΟΤΑΙ

Ν. Γ. ΠΟΛΙΤΗΣ ΚΑΙ Γ. ΔΡΟΣΙΝΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΣΤΙΑΣ ΕΝ ΤΗ ΟΔΩ ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΟΥ ΑΡΙΘ. 14 ΠΑΡΑ ΤΗΝ ΟΔΟΝ ΣΤΑΔΙΟΥ

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΤΟΜΟΣ ΚΖ'. Συνοδηγή Ιστορία: 'Εν Ἑλλάδι σφ. 12, ἐν τῇ Ἀλλοδαπῇ σφ. 20. — Αἱ συνδρομαὶ ἀρροῦνται ἀπὸ 1 Ἰαννουαρίου ἕως καὶ εἰς αἱ Ἰουλίου. Γραφεῖον Διευθ. Ὁδ. Παριζιωνικοῦ 14. 20 Ἰανουαρίου 1889

Η ΦΙΛΟΜΟΥΣΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΚΑΙ Η ΠΡΟΓΓΗΜΕΣΑ ΤΗΣ ΟΥΛΛΙΑΣ (1816)

Πάντες οἱ γράψαντες, εὐαριθμοὶ Ἕλληες, ἐκ τῶν Ἑλλήνων καὶ ξένων ἱστορικῶν τῶν Ἀθηναίων ἐπὶ Τουρκοκρατίας εὐφημον μναίαν ἔκαμον τῆς κατὰ τὸ 1813 συσταθείσης ἐν Ἀθήναις Φιλομούσου Ἐταιρίας ὑπὸ τῶν Ἰωάννου Μαρμαροπούρη, καὶ Ἀλεξάνδρου Λογοθέτου Χωμακτιανοῦ, καὶ Πέτρου Ρεβελᾶκη, ὧν τὰ ὀνόματα οἱ τακτικοὶ ἀναγνώσται τῆς Ἐστίας θὰ ἐνθυμῶνται ἴσως ἐκ τῶν ἔσων ἐγράψαμεν περὶ αὐτῶν ἐν τῇ περὶ Ἑλληνικῶν μαρμάρων δημοσιευθείσῃ μελέτῃ ἡμῶν. Περὶ τῆς ἑταιρίας ταύτης ἴσως ἄλλοτε πραγματευθῶμεν ἐν τῇ Ἐστίᾳ εἰδικότερον, ἐπὶ τοῦ προκειμένου μόνον ὀλίγα τινὰ θέλωμεν διαλάβει σχετικῶς πρὸς τὰς ἀρχαιότητας τῶν Ἀθηναίων, ὧν ἀνέλαθεν ἡ Ἐταιρία αὕτη τὴν προστασίαν, καὶ περὶ νομίσματος ἢ μεταλλίου, ὅπερ προσέφερε τῇ 22 Μαΐου 1816 εἰς τὴν περεπιδημοῦσαν τότε ἐν Ἀθήναις, καὶ 15 ἡμέρας διαμείνας, Προγγιπέσαν τῆς Οὐαλλίας Καρολίνας, θυγατέρας τοῦ Καρόλου - Γουλιέλμου - Φερδινάνδου, δουκὸς τοῦ Βροῦνσβικ καὶ τῆς Προγγιπέσεως τῆς Οὐαλλίας Αὐγούστης, σύζυγον δὲ καὶ τοῦ κατὰ τὸ 1821 ἀναβάντος τὸν θρόνον Ἀγγλίας Καρόλου Δ'.

Ἀφορμὴν εἰς τὸ δημοσίευσμα τοῦτο παρέσχεν ἡμῖν χειρόγραφον, ὅπερ πρό τινας περιῆλθεν εἰς τὴν κατοχὴν τοῦ Ἀρχείου τῆς ἱστορικῆς καὶ ἐθνολογικῆς ἑταιρίας, καταγεγραμμένον ὑπ' ἀριθμὸν 7051, ἐν ᾧ περιλαμβάνονται διάφοροι πράξεις τῆς Φ. Ἐταιρίας τῶν ἐτῶν 1813 1814 καὶ 1816. Ἴσως δὲ εἶνε αὐτὸ τοῦτο τὸ βιβλίον τοῦ γραφείου τῆς Ἐταιρίας, ἢ μέλους τινὸς αὐτῆς.

Περιεχόμενα τοῦ χειρογράφου τούτου εἶνε α') Ἐκδοσιθεῖσαι Φιλομούσου Ἐταιρίας ἐν Ἀθήναις. β') Ἐπιστολὴ Ἰωάννου Ἀντωνίου Κόμητος Καποδίστρια πρὸς τὸν Κύριον Ἀλέξανδρον Βασιλείου. γ') Ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν «Διαταγὴ» κανονισμὸς τῆς ἐν Βιέννῃ συσταθείσης ἑταιρίας

πρὸς συλλογὴν συνδρομῶν διὰ τὴν συντήρησιν τῶν σχολείων τῶν Ἀθηναίων, καὶ τοῦ ἐν τῷ Πηλίου ἔρει Ἰνυμασίου. δ') Ἀνακλήρυξις εἰς τοὺς Ἕλληνας τοῦ Βιρηναίου Θεοφίλου ἐκ Μονάχου, τῷ 1815, 19 Ἀπριλίου, περὶ συστάσεως σχολῆς «Ἀθηναίου» πρὸς παιδείαν καὶ προκοπὴν τῆς Ἑλληνικῆς νεολαίας ἐν Γερμανίᾳ. ε') Διορισμὸς τοῦ Γεωργίου Σοφριανοῦ Κεῖου, ἐνὸς τῶν τεσσάρων ἰδρυτῶν, ἢ συστητητῶν ὡς ἀποκαλεῖ τούτους, πρῶτον ἐφόρου τῆς Φιλομούσου Ἐταιρίας ὡς μέλους γνησίου τοῦ ἑλοκλήρου ταύτης σάματος, τῷ 1814, ε' Σεπτεμβρίου, ἢ ε' ἔτους τῆς συστάσεως τῆς ἑταιρίας. ς') Πρὸς τοὺς ἐπιτρόπους τῆς φιλικῆς ἑταιρίας εἰδοποιήσις. Ἐνταῦθα δὲ περιγράφεται ἡ ἔλευσις τῆς προρηθείσης Προγγιπέσεως.

Ἐν τῇ α' εἰδοποιήσει τῆς Φιλομ. Ἐταιρίας ὑπογεγραμμένη ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου Λογοθέτου Χωμακτιανοῦ, Ἰωάννου Μαρμαροπούρη, Πέτρου Ρεβελᾶκη, καὶ Γεωργίου Σοφριανοῦ, διαλαμβάνονται ἐν 10 θέμασι, πλὴν τοῦ προσημίου αὐτῆς βάσεως τῆς συστάσεως τῆς ἑταιρίας, ἐφ' ᾧ συνετάγη κατόπιν ὡς φαίνεται τὸ καταστατικὸν τῆς Ἐταιρίας, τὸ ὅποιον ἐδημοσιεύθη ἐν Βιέννῃ Ἑλληνιστὶ καὶ Γαλλιστὶ, ἐξεδόθη δὲ καὶ Ἑλληνιστὶ ὑπὸ Ἀνδρ. Π. Βρετοῦ ἐν τῷ Ἐθν. Ἡμερολογίῳ τοῦ Μ. Βρετοῦ τοῦ ἔτους 1869 σελ. 230, ἀνεδημοσιεύθη δὲ καὶ ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῶν Ἀθηναίων τοῦ Γεωργ. Κωνσταντινίδου (σελ. 557).

Ἐδικῶς δὲ ὡς πρὸς τὰς Ἀθηναϊκὰς ἀρχαιοτάτας διαλαμβάνεται ἐν θέματι β' ὅτι ἡ βηθεῖσα καταβολὴ (ἢ χρηματικὴ) θέλει χρησιμεύσει εἰς καλλιέργειαν καὶ φωτισμὸν τοῦ Ἑλληνικοῦ πνεύματος τῶν νέων διὰ τῆς σπουδῆς τῶν ἐπιστημῶν, εἰς ἐκδόσιν χρησίων βιβλίων, εἰς βοήθειαν ἐνδεῶν μαθητῶν, εἰς ἀνακαλύψεις ἀρχαιοτήτων εἰς συλλογὴν ἐπὶ λίθων ἐπιγραφῶν, ἀγαλμάτων τε καὶ . . . (δυσανάγνωστος ἢ λέξις) καὶ εἰς ἄλλο τῶν προσοχῆς ἀξίων. Τὰ συλλεχθέντα ἀρχαιολογικὰ πράγματα ἀποταμιεύονται εἰς τινὰ τόπον, ἐπὶ τούτῳ διωρισμένον, ὀνομαζόμενον Μουσεῖον πρὸς θίαν τῶν περὶ ταῦτα ἐραστῶν.»

Ἐν θέματι δὲ θ' γράφει «Ἡ ἑταιρία ἐκλέγει ἐκ τῶν ἐνθάδε μελῶν αὐτῆς ἀνδρας εἰδήμονας

ΥΠΕΡΒΟΛΟΣ *ἐγειρόμενος ἐν ὀργῇ καὶ μεταβαλὼν δεξιῇ.*

Νὰ μὴ ἀκούσω λέξιν περὶ Φαίνακος...
πῶς εἶπας;... εἶνε μεγαλόψυχος ἀνὴρ;

Ὀλίπων δὲ ἢ Εὐρυμέδῃ ἐτοιμάζεται τὰ ἀπαντήση.

Σίγα, δὲν θέλω... Λέγε... τί σοὶ ἔλεγεν;...
"Ὁχι... νὰ φύγῃς, δὲν ἀκούω... φύγε, ναί!"

ΕΥΡΥΜΕΔΗ *ἰδίᾳ περιδραμεύει.*

"Ὁ πάτερ μου, ὑπέκωμῶ εἰς τοὺς λόγους σου,
ἀφοῦ τὸ θέλεις, κῆρη εὐπειθῆς ἐγώ!
ἀλλ' ἂν ποὶ ἐπανέλθῃς εἰς τὸν οἶκόν σου
μετ' εὐπλοῖαν φέρων πάλιν ἠθασαυροὺς,
τὸν πόδα πρόσγας, βαίνε βραδυκίνητος
μήπως προσκόψῃς ἐπὶ τάρου χθαμαλοῦ.

ΥΠΕΡΒΟΛΟΣ *αὐστηρῶς.*

"Τί ψιθυρίζεις ἰσταμένη ἔκλυτος;
ΕΥΡΥΜΕΔΗ *περὶλυπε.*

Οὐδὲν.

ΥΠΕΡΒΟΛΟΣ *ἐν συγκληίσει.*

Εἰπέ μοι...

ΕΥΡΥΜΕΔΗ *βαίνουσα πρὸς τὴν θύραν ἀριστερῇ.*

"Ὁχι, πάτερ.
ΥΠΕΡΒΟΛΟΣ *ἐκείνη.*
Κῆρη μου...
ΕΥΡΥΜΕΔΗ *ἀδάρκτως.*
Σὲ ὑπακούω.
ΥΠΕΡΒΟΛΟΣ *κλαίωσιν ὡς ἐξῆλθεν ἡ Εὐρυμέδῃ.*
"Ἀλλ' ἐγὼ σὲ θανατῶ!..."
ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Α. **ΚΟΡΟΜΗΛΑΣ.**

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ

Προτιμῶ τὴν εὐμένειαν ἐν τῇ κατακρίσει ἢ τὴν κοινοτοπίαν ἐν τῷ ἐπαίῳ.

*
"Ἡ γαλήνη θίδει ἀνιοπέπειαν."
*
"Ἐνίοτε ἀλλως σκέπτεται τις καὶ ἀλλως αἰσθάνεται."
*
Εὐκολώτερον εἶνε τις γενναϊόφρων ἢ δίκαιος. Ἡ γενναϊοφροσύνη προέρχεται ἐκ τῆς καρδίας, ἡ δίκαιοσύνη ἐκ τοῦ λογικοῦ.

*
Υπάρχουσιν ἐργονισμοί, εἰς τοὺς ὁποίους ἡ εὐτυχία εἶνε ἀπαραίτητος ὅπως ὁ ἥλιος — ἡ λύπη τοὺς φουεῖται.

*
Ὁ ἐναθρυνόμενος διὰ τὸν ἔρωτα δὲν ἐμπνέει εὐρισκει ὀλιγωτέραν ἠδονὴν εἰς τὸ ὅτι ἀγαπᾷ παρά εἰς τὸ ὅτι ἀγαπάται.

*
Εἶνε τις ὑπερτερος ἄλλων ἐκείνων, τῶν ὁποίων δὲν ἔχει τὴν ἀνάγκην.

ΓΙΒΡΑΛΤΑΡ

ΔΙΗΓΗΜΑ

Α'.

"Ἦσαν ἐν συνόλῳ ἑπτακόσιοι μέχρις ἑκτακοσίων τοῦλάχιστον. Μετρίου ἀναστήματος, ἀλλ' εὐρωστοί, εὐκίνητοι, εὐκαμπτοί, καὶ πλασμένοι πρὸς τὰ τολμηρότερα τῶν ἀλμάτων, ἐπήδων, φωτιζόμενοι ἀπὸ τὰς τελευταίας ἀνταυγαίας τοῦ ἡλίου, ὅστις ἔδυσεν ὀπισθεν τῆς πρὸς δυσμᾶς τοῦ λιμένος ὁροσειράς. Ὁ ὑπέρυβρος ἡλιακὸς δίσκος μετὰ μικρὸν ἠφανίσθη καὶ τὸ σκότος περιεκάλυψε τὴν θαλασσὴν λιμνὴν, ἣν περιβάλλουσιν διαιράδες μακρυνῶν βουνῶν.

Αἰφνιδίως ὀλόκληρον τὸ ἀγῆμα ἐστάθη ἀκίνητον. Ὁ ἀρχηγὸς αὐτῶν ἐπαφάνη ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ βουνοῦ. Ἀπὸ τοῦ στρατιωτικοῦ σταθμοῦ, ὅστις ἔκειτο εἰς τὴν ἀκρωτάτην κορυφὴν τοῦ παμμεγέθους βράχου, δὲν διέκρινε τις τί συνέβαινεν ὑπὸ τὰ δένδρα.

— Σοσσ!.. Σοσσ!... εὐρύξεν ἀρχηγὸς μετὰ χειλέων ἐξωγωμμένων, δίκην σάλπιγγος.

— Σοσσ!... Σοσσ!... ἐπανέλαβε τὸ παράδοξον ἀγῆμα ἀπὸ κοινοῦ.

Ὁ ἀρχηγὸς ἦτο δὲν ἀλλόκοτον, ὕψηλῳ ἀναστήματος, περιτετυλιγμένον ἐντὸς δέρματος πιθήκου, μὲ τὸ τριχωτὸν μέρος ἐξωθεν, μὲ τὴν κῆλην μακρὰν καὶ λοχυμώδη, μὲ κοντὴν γενειάδα, καὶ πόδας γυμνοὺς, μὲ πέλαμα τραχὺ ὡς ὀπλὴν ἵππου.

"Ἦψωσε τὴν δεξιᾶν χεῖρα καὶ ὑπέδειξε τὴν χαμηλωτέρην κορυφὴν τοῦ ὄρους, πάντες δὲ οἱ λοιποὶ ἀμείσιως ἐπανέλαβον τὸ κίνημα, μετὰ στρατιωτικῆς, ἢ μᾶλλον μηχανικῆς ἀκριβοῦς, ὡς ἀληθῆ νευρόσπαστα, κινούμενα ὑπ' ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ ἐλατηρίου. Ὁ ἀρχηγὸς κατεβίβασε τὸν βραχίονα. Κατεβίβασαν αὐτὸν καὶ πάντες οἱ λοιποί. ἔκυψε πρὸς τὴν γῆν. Πάντες ἔκυψαν ἐν τῇ αὐτῇ στάσει. Ἐλαβε τὸ χονδρὸν ῥόπαλόν του, κραδαίνων αὐτό. "Ὅλα τὰ ῥόπαλα μετ' ὀλίγον ἐκραδαίνοντο, περιγράφοντα τὸν αὐτὸν κύκλον, τὸν ὁποῖον διέγραφε καὶ τὸ ἰδικόν του.

Κατόπιν ὁ ἀρχηγὸς ἐστράφη, διωλίθησε διὰ τῶν θάμνων, καὶ ἔφθασεν ἐρπύζων ὑπὸ τὰ δένδρα. Τὸ ἀγῆμα ἠκολούθησεν αὐτὸν ἔρπον.

Ἐν διαστήματι δέκα λεπτῶν, ὄλον ἐκείνο τὸ πλήθος διήλθε τὰς ὑπὸ τῶν χειμάρρων κοιλανθίσεως ἀτραπούς τῶν βουνῶν, χωρὶς νὰ ἀκουσθῇ οὔτε ἐνὸς χάλικος ἢ προστριβῆ.

Μετὰ ἐν τέταρτον ὥρας, ὁ ἀρχηγὸς ἐστάθη καὶ ἔλοι δὲ οἱ λοιποὶ ἐσταμάτησαν, ὡς ἂν αἶφνης ἀπελιθώθησαν.

Διακόσια μέτρα κάτωθεν, ἐξετείνετο ἡ πόλις, κεκλιμένη κατὰ μῆκος τῆς σκιαυγοῦς θα-

λάσσης. Φῶτα πολυάριθμα ἐστίζον ἐν τῷ σκότει τὸν συγκεχυμένον ὄγκον τῶν ἀποβαθρῶν, τῶν οἰκιῶν, τῶν ἐπαύλειων, τῶν στρατώνων. Περαιτέρω οἱ φανοὶ τῶν πολεμικῶν πλοίων καὶ τὰ σήματα τῶν ἑμπορικῶν σκαφῶν καὶ τῶν ἐν μέρει τοῦ πελάγους ἡγκυροβληθέντων πλοίων κατέρχων ἀντηνακλῶντο εἰς τὰ γαλιναῖα νερά τοῦ λιμένος. Ἀπώτερον δὲ, ἐπὶ τοῦ τελευταίου σημείου τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἀφρῆς, ὁ φάρος ἔρριπτεν ἐπὶ τοῦ στενοῦ τὴν ὀλόφωτον τῶν ἀκτίνων αὐτοῦ δέσμη.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἠκούσθη εἰς κανονιστολισμὸς ἐκ τῶν κανονιστολισμῶν τῶν προχωματῶν. Καὶ εὐθὺς ἀντήχησαν τὰ τύμπανα, συνδυόμενα ἀπὸ τὸν ὄζον συριγγῶν τῶν συριγγῶν.

Ἐσήμαινε ἡ ἀποχώρησις, ἡ ὥρα τῆς κατ' οἶκον ἐπανόδου. Οὐδεὶς ξένος πλέον εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ διατρέχη τὴν πόλιν, εἰμὴ τῇ συνοδείᾳ ἐνὸς τῶν ἀξιωματικῶν τῆς φρουράς. Τὰ πληρώματα δὲ τῶν πλοίων ὤφειλον νὰ ἐπανέλθωσιν ἐπ' αὐτῶν, πρὶν κλεισθῶσιν αἱ πύλαι τῆς πόλεως. Ἀπὸ τετάρτου εἰς τέτατον διήρχοντο αἱ περιπαλῆαι συνοδεύονσαι τοὺς βραδύνακτας ἢ τοὺς μεθύσους. Μετὰ τοῦτο τὸ πᾶν εἰσηγήσεν.

Ὁ στρατηγὸς Μάκ Κάκμαλ ἠδύνατο νὰ κοιμᾶται ἡσυχῶς.

Ἡ Ἀγγλία ἐκείνην τὴν ἑσπέραν ἦτο βεβαία ὅτι δὲν διέτρεχε κανένα κίνδυνον κατὰ τὰς Ἡρακλείους Στάλας.

Β'.

Ἰνωρίζετε τί εἶνε ὁ παμμεγέθης οὗτος βράχος, ὁ ἔχων ὕψος τετρακοσίων εικοσι πέντε μέτρων, στηριζόμενος δὲ ἐπὶ εὐρείας βάσεως, πλάτους χιλίων διακοσίων πενήκοντα μέτρων καὶ μήκους τετρακοσίων τριακοσίων. Προσομασιάζει πολὺ πρὸς κολοσσίδα ἰόντα κατακεκλιμένον, μὲ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὴν Ἰσπανίαν καὶ τὴν οὐρὰν ἐντὸς τῆς θαλάσσης. Ἐπὶ τοῦ προσώπου φαίνονται οἱ ὀδόντες — ἑπτακόσια κανόνια, ὧν τὰ στόματα προβάλλουσι διὰ τῶν χαλκοῦσιν ἐπέλλεων — τὰ ὄδοντα τῆς γηγῆς, ὅπως κοινῶς λέγονται. Γαρά, ἡ ὁποία ἀαγγάνει εἰς τὰ γερά, ἴσταν τὴν πέριξοῦν. Ἡ Ἀγγλία εἶνε ἐπίσης ἐγκατεστημένη ἐνταῦθα, ὅπως ἐν Περέν, ἐν Ἀθεν, ἐν Μελίτη, ἐν Πουλο-Πινάργ, ἐν Χόγκ-Κόγκ, τῶσων βράχων, οὗς, διὰ τῶν προσόδων τῆς μηχανικῆς, θὰ μεταβάλλῃ ποτὲ εἰς περιστροφικὰ φρούρια.

Ἐπὶ τοῦ παρόντος τὸ Γιβραλτὰρ ἀσφαλίζει εἰς τὸ ἠνωμένον Βασίλειον ἀδιαρμισθῆτον τὴν κυμαρλίαν τῶν δέκα ἐκτὼ χιλιομέτρων τοῦ πορθμοῦ, ὃν ἔταμε τὸ ῥόπαλον τοῦ Ἡρακλείους μεταξὺ Κάλπης καὶ Ἀβίλης εἰς τὸ βαθύτερον τῆς Μεσογείου μέρος.

"Ἄλλ' οἱ Ἰσπανοὶ ἀρᾷ γε παρητήθησαν τῆς

ιδέας νὰ ἀνακτῆσωσι τὸ μέρος τοῦτο τῆς ἐαυτῶν χερσονήσου; Ἀναμφιβόλως, διότι, φαίνεται ὅτι καὶ ἀπὸ ξηρᾶς καὶ ἀπὸ θάλασσης εἶνε ἀπόρθητον.

"Ἐν τούτοις ὑπῆρχέ τις, τυραννικῶς κατεχόμενος ὑπὸ τῆς ιδέας τῆς ἀνακτῆσεως τῆς ἐπιθετικῆς καὶ ἀμυντικῆς αὐτῆς ἀφρῆς. Ἦτο ὁ ἀρχηγὸς τῆς ὀρθῆς ἢ ἐίδομεν, ὃν ἀλλόκοτον, τρελὸς μᾶλλον. Ὁ ἰθαλγὸς οὗτος ἀνομάζετο Ἰσά-Ἰσα Γιλ-Βραλτάρ, τὸ ὄνομα δὲ τοῦτο ἐν τῇ διανοίᾳ του, βεβαίως, προώριζεν αὐτὸν εἰς τὴν πατριωτικὴν κατὰκτησιν. Ὁ ἐγκέφαλος αὐτοῦ δὲν ἀντέστην εἰς τὴν ἰδέαν καὶ ἡ θέσις του ἦτο ἐν τῷ φρενοκομείῳ. Ἦτο λίαν γνωστὸς, ἐν τούτοις πρὸ δεκαετίας εἶχον ἀπολεσθῆ τὰ ἴχνη του. Ὑπέθετον ὅτι περιεπλανᾶτο ἀνα τὴν ὑψηλίον, ἀλλὰ πραγματικῶς δὲν εἶχεν ἐγκαταλείπει τὰς πατρικῆς γαίας. Ἔζη δίκην τρωαλοῦτοῦ ὑπὸ τὰ δάση, ἐντὸς σπηλαίων, κυρίως δὲ ἐντὸς τῶν ἀπροσίτων ἐκείνων κρυσφηγέτων τοῦ ἀγίου Μιχαήλ, περὶ ὃν λέγεται ὅτι συκοινωνοῦσι πρὸς τὴν θάλασσαν. Ἐπιστεῖετο ὅτι ἀπέθανεν. Αὐτὸς ἐν τούτοις ἐζῆ, ἀλλὰ κατὰ τὸν τρόπον τῶν ἀγρίων ἀνθρώπων, τῶν στερηθέντων τοῦ λογικοῦ, ζώντων δὲ τοῦ λοιποῦ συμφώνως πρὸς τὰ κτηνώδη αὐτῶν ἐνοστιατα.

Γ'.

Ὁ στρατηγὸς Κάκμαλ ἐκοιμᾶτο ἡσυχῶς ἐπ' ἀμφοτέρων τῶν ὧτων, τῶν ὁποίων τὸ μέγεθος ὑπερέβαινε τὸ ἱκίζόμενον ὑπὸ τοῦ κανονισμοῦ. Ὑπερμέτρως μακροὺς ἔχων τοὺς βραχίονας, τοὺς ὀφθαλμοὺς στρογγύλους, ἤμφως πυκνὰς, λεπτὴν γενειάδα, μαρμῆν μορφαστικὴν, κινήματα ἀνωθροποπιδίκα, ἐξαιρετικῶς προγναθίζούσας τὰς σιαγόνας, εἶχεν ἀσχημῆς ἀξιοσημειώτων — ἀκόμη καὶ παρ' Ἀγγλῶν στρατηγῶ. Ἀληθῆς πύθηκος, ἀλλὰ στρατιωτικὸς Χριστός, παρὰ τὸ πύθηκόμορφον αὐτοῦ.

Ναί! ἐκείματο εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Μάινστρετ, τῆς ἐλιμοειδοῦς ταύτης λεωφόρου, τῆς διασχίζουσης τὴν πόλιν ἀπὸ τῆς πύλης τῆς θαλάσσης μέχρι τῆς πύλης τῆς Ἀλαμίδας, εὐμαρῆς οἰκημά του. Ὠνειρεύετο ἴσως ὅτι ἡ Ἀγγλία κατέκτα τὴν Αἴγυπτον, τὴν Τουρκίαν, τὸ Ἀφγανιστάν, τὴν Ὀλλανδίαν, τὸ Σουδάν, τὴν γῶραν τῶν Βέρε, ἐν μὲν λέξει πάντα τὰ ἀέσκοντα αὐτῇ σημεία τῆς σφαίρας — ταῦτα δὲ πάντα καθ' ἡν στιγμὴν ἐκινδύνευε νὰ χάσῃ καὶ αὐτὰ τὰ Γιβραλτάρ.

Αἶφνης ἠνοίσθη ἡ θύρα τοῦ δωματίου του.

— Ποῖος εἶνε; ἀνέκραξεν ὁ στρατηγὸς Μάκ Κάκμαλ, πηδήσας κάτω τῆς κλίνης.

— Στρατηγέ μου, ἀπήνησεν εἰς ὑπακούσας εἰσορμῶν ἐντὸς τοῦ δωματίου μετὰ τῆς ταχύτητος ταρπίλλης, ὁ ἐχθρὸς εἰσέβηκεν εἰς τὴν πόλιν!...

— Οι Ισπανοί δηλαδή; . . .
 — Καθώς φαίνεται!
 — Πώς; έτόλμησαν! . . .
 Ο στρατηγός δέν συνεπλήρωσε τήν φράσιν του. Άπέριψε τόν λευκόν σκούφον, τόν όποϊον έφερον επί κεφαλής, είσήλθεν έντός τής περισσευ-
 λίδος του, είσεγώρησεν έντός του χιτώνος του, έφώρσε τόν πέλόν του και έζώσθη τό ζίφος, έρωτών:
 — Τι θόρυβος είνε αυτός τόν όποϊον άκούω;
 — Είνε αί πέτραι, αί όποϊαι πίπτουν ώς χάλυζα επί τής πόλεως.
 — Είνε πολλοί αυτόι οί άχρείοι;
 — Πρέπει νά είνε πολλοί.
 — Βίβλια, όλοι οί λησταί τών παραλλίων συνεκεντρώθησαν διά τό πραξικόπημα αυτό. Οί λαθρέμποροι τής Ρόδου, οί άλιεΐς του Άγίου Γόκου, όλοι οί πρόσφυγες, οί όποϊοι κρύπτονται είς τά χωρία.
 — Φοβούμαι, στρατηγέ μου.
 — Είδοποιήθη ή διοικητής;
 — Άδύνατον νά υπάγωμεν είς τήν Εύρω-
 παϊκήν άκραν νά τόν εύρωμεν. Αί πύλαι είνε κα-
 τεληγμέναι και αί όδοί γέμουσι από πολιορκη-
 τής! . . .
 — Είς τόν στρατώνα τής πύλης τής θαλάσ-
 σης έπήγε κανείς;
 — Άδύνατον! Οί πυροβοληταί είνε πολιορκη-
 κημένοι έντός του στρατώνος των.
 — Πόσους άνδρας έχομεν;
 — Εξοσι μόλις, στρατηγέ μου, είκοσι πεζούς του 3ου συντάγματος, οί όποϊοι κατώρθησαν νά διαφύγουν.
 — Διάβολε! έβροντοφώνησεν ή Μάκ Κάκ-
 μαλλ, αυτόι οί παρακαλιλάδες νά κυριεύσουν τό Γιβραλτάρ από τήν Άγγλίαν! . . . Όχι! όχι! δέν θά τó κυριεύσουν!
 Άλλά καυτόχρονοις διά τής θύρας του δω-
 ματίου είσήλασε άλλόκοτόν τι πρόσωπον, όπερ έπήδησεν επί των ώμων του στρατηγού.
 Δ.
 — Παραδόσου! έπίταξε διά φωνής βραγχώ-
 δους, παρεμφορής μάλλον προς βρυχήθμόν ή προς φωνήν ανθρώπινην.
 Άνδρες τινές, δραμόντες μετά του ύπασπι-
 στού, ήτοιμάζοντο νά επιπέσωσι κατά του άν-
 θρώπου τούτου, ότε υπό τó φώς του δωματίου άνεγνώρισαν αυτόν.
 — Ο Γιλ - Βραλτάρ! άνεφώνησαν.
 Ήτο πράγματι ή ιδαλγός, όν πρό πολλού είχον λησμονήσει, ή άγριος μοναστής τών σπη-
 λαίων του άγίου Μιχαήλ.
 — Παραδόσου! ώρωτο.
 — Ποτέ! άνέκραξεν ή στρατηγός Μάκ - Κάκ-
 μαλλ.
 Αίφνης, ένώ οί στρατιώται περιεκύκλουν αυ-

τόν, ή Γιλ - Βραλτάρ, έξέβαλεν όξύ και παρα-
 τεταμένον «Σσσι! . . .»
 Έν τώ άμα δέ τήν αύλήν του οικήματος και μετ' όλίγον και τó οικημα αυτό έπλήρωσε πλθ-
 θος άμέτρητον.
 Θα τó πιστεύητε; Ήσαν πίθηκοι και καθ'
 έκταστάς. Ήρχοντο άρά γε νά άνακτήσωσι
 παρά των Άγγλων τήν βραχιάδη ταύτην άκραν,
 ής είνε οί άληθείς κύριοι, τó βουνόν τούτο, όπερ
 κατείχον πολύ πρό των Ισπανών, πολύ πριν ή
 ή Κρόμβελλ σχεδιάση τήν κατάκτησιν αυτού
 ύπερ τής Μεγάλης Βρετανίας; Βεβαίως! Και
 ήσαν έπίφοβοι, λόγω του άριθμού αυτών, οί
 πίθηκοι ούτοι, μεθ' ών ή φιλική συμβίσις, μό-
 νον υπό τόν όρον τής άνοχής των ληλασιών
 τω ήτο δυνατή, τά νοήμονα και εύθαρσή ταύ-
 τα όντα τά όποια ούδεις έπέπραξε, διότι έξα-
 δικούντο — είχε συμβή ένίοτε τούτο, — κυλι-
 οντες ύπερμεγέθεις λίθους κατά τής πόλεως.
 Και ήδη οί πίθηκοι ούτοι έγειναν στρατιώ-
 ται ενός παράφρονος, έπίσης άγρίου ως αυτοί,
 του Γιλ - Βραλτάρ, τόν όποϊον έγνώριζον, όστις
 διήγε τήν άνεξάρτητον ζωήν των, του τετραχει-
 ρος τούτου Γουλιέλμου Τέλλου, ού δλόκληρος ή
 βίος συναψίζετο έν τή έπομένη ιδέα: Νά έκδι-
 ωχη ή ξένος του Ισπανικού εδάφους!
 Όποϊον αίσιχος διά τήν Άγγλίαν, άν ή από-
 πειρα έπιτύγχανεν! Οί Άγγλοι, οί νικηταί των
 Ινδών, των Άβουσιανών, των Τασμανών, των
 Αυστραλών, των Όττεντόττων, τόσων άλλων,
 νά ήττηθώσιν υπό πιθήκων!
 Έάν τοιαύτη καταστροφή έπήρχετο, ή στρα-
 τηγός Μάκ Κάκμαλ θά άνετίναζε τόν εγκέφα-
 λον είς τόν άέρα. Τίς δύναται νά επικίση τοι-
 αύτης άτιμώσεως;
 Έν τούτοις, πριν ή οί πίθηκοι, κληθέντες
 υπό των συριγμών του άρχηγού των, είσελά-
 σασιν είς τó δωμάτιον, στρατιώται τινες έπί-
 πεσον κατά του Γιλ - Βραλτάρ. Ο παράφρων,
 ισχυρότατος ών, άντεστάθη και οί ήρμήσαντες
 κατ' αυτού μόλις ήδυνήθησαν νά τόν συλλά-
 βωσι. Καταπεσούσης δέ έν τή πάλη τής δανείου
 λεοντής, έμεινε σχεδόν δλόγυμνος, έν τινι γω-
 νία, φημαμένος, δεμένος, μή δυνάμενος ούτε νά
 κινηθή, ούτε νά φωνάξη.
 Μετ' όλίγον ή Μάκ Κάκμαλ έξώρμα του
 οικου του, άπόφασιν έχων νά νικήση ή νά απο-
 θάνη, κατά τó στρατιωτικόν ρητόν.
 Άλλ' ή κίνδυνος δέν ήτο μικρότερος έξω.
 Στρατιώται τινες, κατορθώσαντες νά συγκεν-
 τρωθώσι περί τήν Πύλην τής θαλάσσης, έβαι-
 νον προς τόν οικον του στρατηγού. Πυροβολι-
 σμοί διάφοροι άντήχουν έν τή Μάιν - στρήτ και
 επί τής έμπορικής Πλατείας. Άλλ' ή άριθμός
 των πιθήκων ήτο τόσον μέγας, ώστε έντός ό-
 λίγου ή φρουρά του Γιβραλτάρ κατ' άνάγκην

θά ύπεχώρει, άφίνοσα είς αυτούς έρμκιον τήν
 πόλιν. Και τότε, εάν οί Ισπανοί συνεμάχουν
 μετά των πιθήκων, τά φρούρια θά έγκατελεί-
 ποντο, οί προμαχώνες θά ήρημούντο και οί Άγ-
 γλοι, καταστήσαντες άπόρθητον τόν απόβρῶγα
 τούτον βράχον, ούδέποτε πλέον θά κατώρθουν
 νά άνακτήσωσιν αυτόν.
 Αίφνης μεταβολή τις έπέβλεπεν.
 Υπό τó φώς των δάδων των φωτιζουσών
 τήν αύλήν, πάντες είδον τούς πιθήκους ύποχω-
 ρούντας. Επί τής κεφαλής τής ροδής, έβάδιζεν
 ή άρχηγός αυτής, κραδαίνων τó ρόπαλόν του.
 Πάντες δέ, μιμούμενοι τās κινήσεις των χειρών
 και των ποδών του, ήκολούθουν αυτόν διά του
 αυτου βήματος.

Ο Γιλ-Βραλτάρ άρά γε, άπλλαγείς των δε-
 σμών του, ήδυνήθη νά διαφύγη του δωματίου,
 έν ή έφρουρείτο; Δέν άμφίβαλλον περί τούτου.
 Άλλά πού διηυθύνετο; Έβάδιζεν άρά γε προς
 τήν εύρωπαϊκήν άκραν κατά τής έπαύλεως του
 διοικητού όπως άναγκάση αυτόν νά παραδοθῆ,
 ως έπραξε προς τόν στρατηγόν;
 Όχι! Ο παράφρων και τó άγλημα αυτού
 κατήρχοντο τήν Μάιν-στρήτ. Αφού δέ διήλθον
 διά τής πύλης τής Άλαμίδας διήλασαν όριζον-
 τίως τόν κήπον και έπροχώρησαν προς τούς πρό-
 ποδας του όρους.
 Μετά μίαν ώραν, ούδεις έκ των πολιορκητών
 άπέμεινεν έν τή πόλει.
 Τι λοιπόν συνέβη;
 Έβγαίνε γνωστόν μετ' όλίγον, όταν ή στρατη-
 γός Μάκ-Κάκμαλ ένεφανίσθη είς τήν άκραν του
 κήπου.

Τήν ύποχώρησιν των πιθήκων διηύθυνεν αυ-
 τός, λαβών τήν θέσιν του παράφρονος, αφού
 περιετυλίχθη τó δέρμα του πιθήκου. Τοιαύτην
 καταπληκτικήν όμοιότητα προς τετραχειρα εί-
 χεν ή γενναίος πολεμιστής, ώστε και αυτοί οί
 πίθηκοι τόν εξέλαβον ως συναδέλφον των.
 Ήρκεσε δέ νά έπιφανῆ, όπως τόν παρακα-
 λουθήσωσιν όπου αυτός ήθελεν! . . .
 Μεγαλοφυής ιδέα τῆς όντι ή όποια άμέσως
 άντημείψθη διά τής άποστολής του παρασήμου
 του άγίου Γεωργίου.
 Τόν Γιλ-Βραλτάρ ή Άγγλία έπώλησε πρός
 τινά Βάρνομ, όστις περιάγει αυτόν ανά τόν
 παλαιόν και νέον κόσμον, Οησαυρίζων. Ένίοτε
 μάάλιστα ή Βάρνομ προθύμως λέγει ότι δέν εκ-
 θέτει τόν άγριον του άγίου Μιχαήλ, αλλά τόν
 στρατηγόν Κάκμαλ αυτοπροσώπως.
 Όπως δῆποτε τó γεγονός έχρησίμεισεν ως
 μάθημα είς τήν κυβέρνησιν τής Α. Χαριτο-
 βρύτου Μεγαλειότητος. Ένόησεν ότι άν τó
 Γιβραλτάρ ήτο άπόρθητον διά τούς άνθρώπους,
 εύρίσκατο όμως είς τήν διάθεσιν των πιθήκων.
 Και ή Άγγλία, πρακτικώς πάντοτε σκεπτομένη

άπεφάσισεν έκτοτε νά άποστείλλη εκεί τούς δυ-
 σειδεστάτους των στρατηγών της, όπως, δουείσθη
 άνάγκης, έξαπατηθώσι πάλιν οί πίθηκοι.
 Τό μέτρον δέ τούτο έξασφαλίζει αύτη, κατά
 πάσαν πιθανότητα, έσχαί τήν κυριαρχίαν του
 Γιβραλτάρ.

(Jules Verne). Δ Γ Κ.

ΙΑΤΡΙΚΑΙ ΔΙΑΒΕΒΕΙΣ
 ΤΟ ΚΑΡΔΙΟΧΤΥΠΙ

Δύο τάξεις ανθρώπων έχουν νά κήρουν συ-
 χνότατα με τó Καρδιοχτύπι, και αί τάξεις αυ-
 ται είνε ή των Ιατρών και ή των ποιητών. Άλλ'
 έν ή οι τελευταίοι συχνά πυκνά, είς τās αισθημα-
 τικάς εκχύσεις τής ποιητικής των λύρας, μάς λέ-
 γουν ότι αισθάνονται - χωρίς όμως νά είνε και ά-
 ληθές πάντοτε - τήν καρδίαν των ισχυρώς πάλ-
 λουσιν και δονουμένην, είς τούς πρώτους χρησι-
 μείει τó καρδιοχτύπι, ή παλμός δηλαδή τής
 καρδίας, ως λαβή προς εξήγησιν και διάγνωσιν
 παθήσεων του σώματος σοβαρών, παθήσεων, αί-
 ττινες ήττον ή βράδιον έπιφέρουν άναποφεύκτως
 τόν θάνατον.

Ας μή τρομάξουν όμως αί ευαίσθητοι ήμών
 άναγνώστρια: διά των άνωτέρω λόγων δέν θέ-
 λομεν νά δώσωμεν άφορητήν, όπως έπανάληφθη
 παρ' αυταίς τó τυχόν ύπαρξον ήδη καρδιοχτύ-
 πι, έν ή κύριον ήμών σκοπόν έχομεν διά των
 κατωτέρω σημειώσεων νά παρασχομεν άπλήν
 τινα μόνον και σύντομον εξήγησιν τής καρδια-
 κής ενεργείας, ής έννοουμένης, γίνονται κατα-
 ληπτοί και αί παλμοί οί ύπ' αυτής προκαλου-
 μενοι.

Άλλοτε, ότε ή έπιστήμη δέν ήδύνατο ακό-
 μη νά εξηγήση τήν στενήν συνάφειαν τής καρ-
 διακής λειτουργίας με τήν ύπαρξιν τής ζωής,
 οί άνθρωποι έθεώρουν αυτόν ως έδραν τής ψυ-
 χής, ως κύριον όργανον των ψυχικών διαθέσεων
 και λειτουργιών, έπειδή ύποκειμενικώς συνη-
 σθάνοντο ότι είς όλα τά ψυχικά πάθη, ως π.χ.
 τόν φόβον, τήν λύπην, τήν έλπίδα, τήν όργήν,
 τήν χαράν κλπ. έτροποποιείτο και έπηρεάζετο,
 τρόπον τινά, και ή τής καρδίας των κινήσις.
 Και σήμεραν άκόμη ή καλώς εξ ήμών λέγων ασ'
 «Χω μέν' ετῆ ψυχῆ μου» θελει νά εϊπῆ ότι
 έχει τινά έν τῆ καρδία του, θεωρών ταύτην ως
 έδραν, έφ' ής είνε ή ψυχή ένθρονισμένη. Και σῆ-
 μερον άκόμη είς τήν καρδίαν άποδίδονται γενι-
 κώς όλα τά αισθήματα, ιδία δέ τά του μίσους
 και του έρωτος, ών όμως τó τελευταίον οί άρ-
 χαίοι - εϊρήσθω έν παρόδῳ - ενάμιζον ότι είχεν
 έδραν τó ήμυρ!

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ο ΠΙΛΟΣ ΤΟΥ ΕΦΗΜΕΡΙΟΥ

Είνε πασίγνωστος ἡ ιστορὴ τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Γερμανίας πρὸς τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ, ὡν ὁ πρωτότοκος καὶ διάδοχος τοῦ Ορόνου ἔχει ἡλικίαν ἑπταετῆ μόλις. Ἡ μεγαλύτερη διὰ τὸν αὐτοκράτορα ἀπόλαυσις εἶνε, κατὰ τὰς ὥρας τῆς σχολῆς, νὰ καλῆ παρ' ἑαυτοῦ τὰ τέκνα του, ἅτινα παίζουσιν ἐλεύθερα ἐν τῷ θαυμασίῳ ἀνευ τῆς ἐπιβλέψεως ἀκαλόου τινὸς ἢ παιδαγωγοῦ. Πρὸ τινος, ἐνῶ αὐτῶς εὐαρέστως διῆγε Γουλιέλμος ὁ δεύτερος, ὑπασιπότης εἰσελθὼν ἀνήγγειλεν ὅτι ὁ ἐφημέριος τῆς αὐλῆς ἐπεθύμει νὰ λάθῃ ἰδιαιτέραν ἀκρόασιν. Ὁ αὐτοκράτωρ τότε εἶπεν εἰς τοὺς μικροὺς πρίγκιπας νὰ προσμείνωσιν ἔξω εἰς τὸν προθάλαμον, ἕως οὗ τελειώσῃ ἡ ἀκρόασις τοῦ ἐφημερίου. Ἄλλ' ἐκεῖ ἐπὶ ἔδρας τινὸς εἶχεν ἀποθέσῃ τὸν πῖλον αὐτοῦ ὁ ἐφημέριος, ὡς γνωστὸν δὲ οἱ πῖλοι τῶν διαμαρτυρομένων ἱερῶν εἶνε παραμφερεῖς τὸ σχῆμα πρὸς τοὺς συνήθεις ὑψηλοὺς πῖλους, ἀλλὰ καθὼ μεταξὺ αὐτῶν ὁμοιάζουσι πρὸς τὰ κλάκ, τὰ δι' ἐλατηρίου συσπλεγμένα καὶ διατελλόμενα. Οἱ μικροὶ πρίγκιπες, οἵτινες εἶχον ἀκριβῶς κατ' ἐκείνας τὰς ἡμέρας διδάχθῃ παρὰ τινος θαλαμηπόλου τὸν θεωμάσιον μηχανισμόν τοῦ κλάκ, εὐθὺς ὡς εἶδον τὸν ἱερατικὸν πῖλον ἐξέλαβον αὐτὸν ὡς ἀνήκοντα εἰς τὸ αὐτὸ εἶδος καὶ προσεπάθον νὰ τὸν συμπίσωσιν. Ἄλλ' εἰς μάτην κατεπενοῦντο ὁ πῖλος δὲν ἐνέδιδε. Οἱ υἱοὶ τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Γερμανίας, ἀπὸ τῆς νηπιακῆς ἡλικίας ἀνατρέφονται στρατιωτικώτατα φοροῦσι στολὴν στρατιωτικὴν, χαιρετίζουσι στρατιωτικῶς καὶ φέρονται οἱ μικρότεροι πρὸς τοὺς μεγαλύτερους ὡς πρὸς ἔχοντας ἀνώτερον στρατιωτικὸν βαθμὸν. Τὸ γενικὸν πρόσταγμα τοῦ μικροῦ πριγκιπικοῦ οὐμίλου ἔχει φυσικὰ ὁ διάδοχος. Οὗτος λοιπὸν ἀπολέσας νῦν τὴν ὑπομονὴν στρέφεται πρὸς τὸν δευτερότοκον "Βίτελ-Φρίτζ καὶ δίδει ἐπιτακτικῶς τὸ παράγγελμα: — Κάθησε ἐπάνω 'ς τὸ καπέλλο! Ἐκείνος ἐκτελεῖ πειθαρχικώτατα τὴν διαταγὴν καὶ ὁ πῖλος ὑποχωρεῖ πρὸς μεγάλην χαρὰν ὄλων, αἵτινες ἐκρήγγονται εἰς χειροκροτήματα καὶ κραυγὰς. Ὁ αὐτοκράτωρ ἀνοίγει τὴν θύραν καὶ ἔρωτ' ἀπερίεργως πρὸς τὰς ἀπορῶντας ἐκδηλώσεις. Τότε προβαίνει ὁ διάδοχος καὶ στρατιωτικῶς χαιρετίζων εὐπειθῶς ἀναφέρει: — Τὸ καπέλλο δὲν ἔκλεισε εἰς τὴν ἀρχὴν, ἀλλ' ἄμα ἐκάθησιν ἐπάνω ἔκλεισε! Ὁ αὐτοκράτωρ μειδιῶν ἄμα καὶ συνοφρυομένως δεικνύει νὰ φέρωσιν ἕτερον καινούργιον πῖλον εἰς τὸν ἐφημέριον, ὅστις ἐξήτησεν ἐπὶ τούτῳ διπλὴν χάριν παρὰ τοῦ ἀνακτοῦ: νὰ μὴ τιμωρῆσθαι τοὺς πρίγκιπας διὰ τὸ ἀτάκτημα νὰ ἐπιτρέψῃ δὲ εἰς αὐτὸν ὅπως λάθῃ ὡς ἐνθύμημα καὶ τὸν κατεστραμμένον πῖλόν του.

ΔΙΑΓΙΑ ΕΚΑΤΟΝΤΟΥΤΟΥ

Εἶνε βεβαίως ἐνδιαφέρον νὰ μάθῃ τις πῶς διάγει τὸν βίον ὁ γηραιότετος τῶν ἐπιστημόνων, ὁ γάλλος χημικὸς Σιεδρέλ ἄγων τὸ 102 ἔτος τῆς ἡλικίας:

Ἐξυπνῶ καθ' ἐκάστην τὴν πέμπτην πρωΐνῃ ὥραν, τρώγει δ' εὐθὺς πινάκιον θερμῆς σούπας. Ἀναγινώσκει τὰς ἐφημερίδας ἐν τῇ κλίνῃ, δέχεται ἐπισκέψεις τινὰς καὶ προγεύεται εἰς τὰς ἐνδεκά. Τὸ πρόγευμα του ἀποτελεῖται ἐκ σούπας, κρέατος, κατὰ μετὰ γάλακτος καὶ ἄρτου μετὰ ναποῦ βουτύρου. Ἐγείρεται τῆς κλίνης κατὰ τὴν πρώτην ὥραν μετὰ μεσημβρίαν, ἐνδύεται καὶ κατὰ τὴν δευτέραν ὥραν ἐξέρχεται εἰς περίπατον ἐποχούμενος. Τὴν πέμπτην ὥραν ἐπανέρχεται εἰς τὰ ἴδια, πίνει κύπελλον γάλακτος καὶ ἀνακαθεύκει ἐπὶ τῆς κλίνης· δειπνᾷ εἰς τὰς ἑπτὰ μετὰ πολλῆς ὀρέξεως, πίνων μόνον ὕδωρ κοιμᾶται, καὶ μετ' οὐ πολὺ συνεχῶς μέχρι τῆς πρωΐας. Ὅσάντις δὲ κατὰ τὴν πρωΐνῃν ἐπίσκεψιν ὁ βοηθὸς τοῦ γηραιοῦ χημικοῦ ἔρωτ' αὐτὸν ἂν καλῶς ἐκαμῆθη, ἐκεῖνος δίδει μειδιῶν τὴν στερεότυπον ἀπάντησιν ὅτι δὲν διηλύε ποτὲ μέχρι τοῦδε νύκτα κακῆν.

ΑΤΙΘΑΣΣΟΣ ΑΔΑΜΑΣ

Ὁ ἀδάμας ὡς γνωστὸν εἶνε ὁ σκληρότατος τῶν λίθων, λειανεται δὲ μόνον διὰ τῆς ἰδίας κίνεως. Ἐν τούτοις ἡ ἀνθρωπίνη εὐφυΐα κατώρθωσε καὶ τοῦτον νὰ κατεργάζεται προατρίθουσα ἐπὶ τροχοῦ ταχύτατα περιστρεφόμενου. Ἐν τούτοις εὐρήθη ἐσχάτως ἀτίθασσός τις ἀδάμας ἐν Νέα Ἰόρκῃ ὅστις δὲν ὑπέκυψεν ὑποβληθεὶς εἰς μακρὰν δοκιμασίαν, καθ' ἣν μάλιστα κατέστρεψε τὸν λειαντήριον τροχόν. Ἡ δοκιμασία αὕτη διήρκεσεν 100 ὅλας ἡμέρας, καθ' ἃς ὁ τροχὸς ἐστρέφετο 28,000 φορές κατὰ λεπτόν. Ὑπελογίζετο δὲ ὅτι τὸ ὅλικόν διάστημα ὅπερ διέτρεξε διὰ τῆς προατρίθου ταύτης ὁ ἀδάμας ἐπὶ τοῦ λίθινου τροχοῦ εἶνε τόσονόσον ἂν ἐστρέφετο τρεῖς φορές περὶ τὴν γῆν.

ΕΔΩ Κ' ΕΚΕΙ

Ἀπολογία.

Ἡ μήτηρ: Ἀτακτε! ἀκούς ἐκεῖ νὰ πῆς νὰ πέσης 'ς τὴ λάσπη καὶ νὰ λερῶσης τὸ καινούργιο σου ἐπανωφόρι!
Ὁ μικρὸς Πέτρος: Μὰ τί νὰ σοῦ κάνω μαμά; Δὲν πρόφτασα νὰ τὸ βγάλω ὅταν ἐπεφτα.

Τὸ μόνον ἱατρικόν.

— Γιατρέ, ἔχω φοβερὸ συνάχι· τί νὰ πάρω;
— Μαντίλια!

Δοῦ διουσιχα.

Ἐκ λευκώματος κυρίας εὐδεμίαν φέροντα ὑπογραφήν ἀντιγράφωμεν τὰ ἑξῆς διουσιχα!

Ἐγὼ γὰρ χάρες κ' ἐμπορταῖς καμμιὰ δὲν φέρνω κρῖαι·
Ἐράτα τὸν καθρέφτη σου νὰ σοῦ ταῖς μαρτυρήσῃ.

Ἦν τόση καλωσύνη σου καμμιὰ φορά ξεχάνης,
Κ' ἐνῶ ἐπλάσθης μέλισσα, τὴ σφήκα θὲς νὰ κάνης.